

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: M.N.**, státní příslušnost Republika Kazachstán, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2016, čj. MV-20839-4/SO-2013,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 23. 3. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2016, čj. MV-20839-4/SO-2013 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „správní orgán prvního stupně“*) ze dne 23. 1. 2013, čj. OAM-22558-21/DP-2012 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b)

s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*). Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobce byl toho názoru, že v řízení vedoucím k vydání napadeného rozhodnutí byla zvlášť závažným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalobce uvedl, že tato pochybení jsou takové intenzity, že sama o sobě jsou způsobila přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Samo rozhodnutí je pak v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán při posuzování žádosti žalobce nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*). Rozhodnutí správního orgánu porušuje dle názoru žalobce rovněž § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není řádně odůvodněno, zejména ve vztahu k přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Toto pochybení implikuje rovněž porušení ve vztahu k § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nedbal řádně oprávněných zájmů účastníka řízení a jím přijaté řešení neodpovídalo okolnostem případu.

Za stěžejní žalobní námitku žalobce považoval skutečnost, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s odvolací námitkou směřující vůči nesprávnému právnímu výkladu § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak ostatně žalobce uvedl již v rámci podaného odvolání, z jazykového i teleologického výkladu vyplývá toliko požadavek, aby cizinec na území pobýval na základě víza k pobytu nad 90 dnů, avšak z tohoto ustanovení nikterak nevyplývá podmínka, že by se cizinec musel na území zdržovat po určitou kvantitativně stanovenou dobu. Zákon v rozhodném znění pouze požaduje, aby cizinec na území pobýval na základě příslušného oprávnění a hodlal na území pobývat po dobu delší než 6 měsíců. Odhodlání pobývat na území po dobu 6 měsíců je subjektivním přesvědčením, resp. vůlí cizince pobývat v budoucnu na území za stejným účelem po dobu alespoň 6 měsíců. Takovýto požadavek nelze zaměňovat s nutností pobytu na území v minulosti v délce alespoň 6 měsíců, jak nesprávně vykládá správní orgán prvního stupně a žalovaná.

Žalobce dále namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci, jak požaduje zásada materiální pravdy, a tedy porušení mj. § 3 správního řádu. Nelze se ztotožnit se závěrem žalované, že skutkový stav byl náležitě zjištěn. Opak je totiž pravdou, skutečný stav věci nebyl zjištěn v rozsahu požadovaném správním řádem, tedy nade vši rozumnou pochybnost. Správní orgány toliko domýšlely, resp. vydávaly za skutečnost svá přesvědčení a domněnky, že žalobce neplnil účel pobytu a nebyl velkou část svého pobytu na území, aniž by pro tato tvrzení byly ve správním spise natolik dostatečné důkazy, aby umožňovaly dojít nad rozumnou míru pochybností k závěrům, které správní orgány učinily. K tomuto je třeba dodat, že správní orgány jsou ve věci co do prokazování neplnění účelu pobytu, resp. jiné závažné překážky v důkazní nouzi a v takovém případě bylo na místě rozhodnout se zásadou *in dubio mitius*.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgány obou stupňů nesprávně subsumovaly případ žalobce pod skutkovou podstatu jiné závažné překážky pobytu na území. Žalobce se neztotožnil se závěry správních orgánů, pokud jde o prokázání důvodů pro neprodloužení pobytového oprávnění. Správní orgány obou stupňů staví důvodnost svého rozhodnutí na skutečnosti, že žalobce se po větší část doby, po níž měl v posledních pěti letech povolen na území ČR pobyt, nacházel na území domovského státu. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu s odkazem na § 46a odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, dle něhož platí, že: „*Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno.*“ Lze si jistě představit legitimní důvody, kdy dojde k neprodloužení povolení k pobytu s odkazem na neplnění účelu – osoba, která je nositelem oprávnění k pobytu na území ČR již nežije; cizinec se s nositelem oprávnění již nestýká, a přesto žádá o prodloužení oprávnění a mnohé jiné. Avšak v situaci, kdy žalobce nepochybně svůj účel pobytu plní - na území provozuje fungující obchodní společnost, o jinou závažnou překážku nejde. V tomto ohledu je pak nutno uzavřít, že nebylo v řízení zjištěno nic, co by dokladovalo tvrzené neplnění účelu pobytu, kdy žalobce zcela prokazatelně konzumuje povolení k pobytu, které využívá k obchodní činnosti, což je účel, za kterým bylo dané povolení vydáno. Nelze pak, jak je činěno v průběhu řízení, dovozovat toto neplnění účelu ze skutečnosti, že v poslední době se nacházel žalobce na území ČR toliko omezeně, neboť není povinností žalobce po celou dobu povoleného pobytu se nacházet na území ČR, ale konzumovat povolení. K tomu docházelo, takže není důvod činit závěr o neplnění účelu pobytu. Nelze přitom reflektovat ani na to, že žalobce nepobýval na území více než 6 měsíců, neboť tato skutečnost nic nevypovídá o tom, zda stěžovatel plnil účel pobytu. V době, kdy se stěžovatel na území nacházel, povolení k pobytu konzumoval a účel pobytu plnil. Žádost o prodloužení povolení k pobytu podává ten, kdo hodlá na území pobývat déle než 6 měsíců. To samozřejmě stěžovatel v době podání žádosti hodlal. Ačkoliv správní orgány nepochopitelně doby pobytu na území kladou v čelo důvodů, respektive odůvodnění neprodloužení pobytového oprávnění, je zjevné, že pro takový postup jednoznačně nejsou splněny podmínky. Podstatné pro otázku plnění účelu pobytu v případě sloučení rodiny je to, zda na území žalobce vyvíjí obchodní činnost, tedy podniká.

Žalobce dále namítal porušení § 51 odst. 1 správního řádu, dle něhož platí, že: „*K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.*“ Žalobce byl totiž přesvědčen, že základní a jediný důkaz, ze kterého správní orgán vycházel při zahájení řízení, stejně jako v průběhu řízení a nakonec i při vydání rozhodnutí, tedy kopie pasu účastníka řízení je jako důkazní prostředek nepoužitelný. Kopie pasu účastníka řízení, ze kterého správní orgán dovozuje nepřítomnost účastníka řízení na území, byla pořízena v přímém rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů (*dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“*). Dle § 5 odst. 2 tohoto zákona platí, že správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, přičemž žalobce nespadá pod žádnou z dále uvedených výjimek. Totožné povinnosti přitom platí pro zprostředkovatele osobních údajů. Účastník řízení očividně nedal souhlas s pořízením kopie cestovního dokladu a správní orgán

tak neměl právo kopii tohoto dokladu pořídit, stejně jako nemá právo ji nyní přechovávat, což je zjevné ze správního spisu, kde zcela absentuje souhlas s pořízením kopie. Správní orgán porušil zákaz pořizovat a uchovávat kopie cestovního dokladu bez souhlasu daného subjektu, kterému byl cestovní doklad vydán, tak jak ho předvídá zákon o ochraně osobních údajů. Jelikož byla kopie cestovního dokladu získána očividně v rozporu se zákonem a správní orgán ani nemá právo tuto kopii jakkoliv zpracovávat, je důkaz tímto dokladem očividně nepřipustný. V rámci řízení tedy nebyla ani zdaleka prokázána skutečnost, že by účastník řízení nesplnil podmínky pro vydání povolení k pobytu.

Žalobce dále konstatoval, že správní orgán nijak nedbal na přiměřenost rozhodnutí ve věci, neposuzoval otázku zásahu do soukromého a rodinného života, což mělo rovněž za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Žalobce žije na území ČR již dlouhou dobu, po celou dobu legálně na základě povolení k pobytu. Žalobce nikdy neměl problémy se zákonem, dodržuje platné právní předpisy a je přesvědčen, že tyto skutečnosti by měly být správními orgány v rámci daného řízení adekvátně hodnoceny, stejně jako ostatní kritéria vyjmenovaná v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně rozhodně dostatečně neposoudil dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života a žalovaná pak vzdor požadavkům na činnost odvolacího orgánu tuto nezákonnost nezhojila v rámci odvolacího řízení, ačkoli k tomu je povinna. Žalovaná toliko nepřezkoumatelně a v podstatě bez dalšího tvrdila, že dopady rozhodnutí jsou přiměřené a že správní orgán prvního stupně nikterak nepochybil.

S ohledem na výše uvedené byl žalobce toho názoru, že napadené rozhodnutí stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání, je zatíženo nezákonností, a proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná plně odkázala na napadené rozhodnutí. Podle jejího názoru rozhodla v souladu s právními předpisy, její rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, žalobce nebyl na svých právech zkrácen, proto žalovaná na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí i nadále trvala.

Námitku žalobce, že z jazykového a logického výkladu § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá podmínka, po jak dlouhou dobu by se musel na území zdržovat, žalovaná neshledala důvodnou. Ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nutné vykládat v souladu s jeho smyslem a účelem a v kontextu dalších ustanovení zákona o pobytu cizinců. Požadavek pobytu na území České republiky po dobu delší než 6 měsíců vychází ze samotného smyslu institutu dlouhodobého pobytu. V případě, že by cizinec hodlal na území pobývat po dobu delší 3 měsíců, pak by mohl požádat o prodloužení víza k pobytu nad 90 dnů. V posuzovaném případě žalobce pobýval na území České republiky v souhrnu maximálně 59 dnů. Tato délka pobytu však nepřekračuje zákonem požadovaných 6 měsíců, ani délku pobytu, která se předpokládá u víza k pobytu nad 90 dnů, tedy podle § 30 odst. 1

zákona o pobytu cizinců delší než 3 měsíce. Přechodová razítka žalobce uvedená v jeho cestovním dokladu a jeho výpověď lze považovat za dostatečný důkaz délky skutečného pobytu žalobce na území České republiky.

Žalobce v žalobě uvedl jako nové skutečnosti fakt, že správní orgány postupovaly nezákonně, když pořídily a uchovávaly ve správním spise fotokopii cestovního dokladu žalobce bez jeho souhlasu, přičemž s fotokopií nebylo nakládáno v souladu se zákonem na ochranu osobních údajů a důkaz tímto dokladem je tedy očividně nezákonný. Žalovaná uvedla, že kontrola údajů v oficiálním cestovním dokladu žalobce je nezbytným úkonem v každém řízení o vydání, resp. prodloužení, povolení k pobytu cizince na území České republiky podle zákona o pobytu cizinců. Tento zákon jako *lex specialis* upravuje podmínky pro vstup a pobyt cizince na území České republiky. Podle § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů se § 5 odst. 1 a § 11 a 12 nepoužijí pro zpracování osobních údajů nezbytných pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění mj. bezpečnosti České republiky, zajištění obrany České republiky či zajištění veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti. Tudíž správní orgány nepochybily, když nevyžadovaly souhlas žalobce s pořízením a uchováním fotokopie, neboť konaly v rámci řízení o pobytu cizince na území České republiky, což spadá pod oblast zajištění veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti.

Žalovaná dále považovala za prokázané, že účastník řízení fakticky nevykonával funkci jednatele ve společnosti FENIKS KV group, s. r. o. a působení žalobce ve společnosti FENIKS KV group, s. r. o. bylo pouze formální. Uvedený závěr vyplýval z výsledku dne 17. 12. 2012, kdy účastník řízení uvedl, že činnost uvedenou v obchodním rejstříku firma nevykonávala a hospodářské výsledky společnosti za rok 2010 a 2011 byly nulové. Žalovaná konstatovala, že žalobce má nepochybně právo se rozhodnout, v jakém rozsahu a jakým způsobem bude na území České republiky podnikat. Nicméně hodlal-li účastník řízení podnikat na území České republiky s tím, že charakter jeho podnikatelské činnosti (pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, zprostředkování obchodu a služeb) nevyžaduje jeho soustavnou fyzickou přítomnost v České republice, nelze právní názor, že není v daném případě třeba udělovat účastníku řízení za účelem řízení společnosti dlouhodobý pobyt, považovat za nezákonný či nesprávný, srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2015, čj. 11A 76/2014 – 38 (všechna zde uváděná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Na základě výše uvedeného žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání před soudem

Zástupkyně žalobce při jednání před soudem dne 25. 4. 2017 setrvala na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Mimo jiné zástupkyně žalobce odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, sp. zn. 7 Azs 322/2015 a na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 48 A 45/2015. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V. Posouzení věci soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

V.1 Nesprávný výklad § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců

Žalobce namítal, že žalovaná se dostatečně nevypořádala s odvolací námitkou směřující vůči nesprávnému právnímu výkladu § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že z jazykového i teleologického výkladu vyplývá toliko požadavek, aby cizinec na území pobýval na základě víza k pobytu nad 90 dnů, avšak z tohoto ustanovení nikterak nevyplývá podmínka, že by se cizinec musel na území zdržovat po určitou kvantitativně stanovenou dobu.

Soud konstatuje, že žalovaná ve svém rozhodnutí na str. 4 k této námitce uvedla: *„Námitku účastníka řízení, že z jazykového a logického výkladu § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. nevyplývá podmínka, po jak dlouhou dobu by se musel na území zdržovat, Komise neshledává důvodnou. Ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je nutné vykládat v souladu s jeho smyslem a účelem a v kontextu dalších ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. Požadavek pobytu na území České republiky po dobu delší než 6 měsíců vychází ze samotného smyslu institutu dlouhodobého pobytu. V případě, že by cizinec hodlal na území pobývat po dobu delší 3 měsíců, pak by mohl požádat o prodloužení víza k pobytu nad 90 dnů. V posuzovaném případě účastník řízení pobýval na území České republiky*

v souhrnu maximálně 59 dnů. Tato délka pobytu však nepřekračuje zákonem požadovaných 6 měsíců, ani délku pobytu, která se předpokládá u víza k pobytu nad 90 dnů, tedy podle § 30 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. delší než 3 měsíce.“

Soud k této námitce uvádí, že se žalovaná dostatečně vypořádala s odvolací námitkou směřující vůči nesprávnému právnímu výkladu § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je třeba poukázat na fakt, že zákon o pobytu cizinců nestanoví přesně, kolik dnů musí cizinec v rozhodném období pobývat na území České republiky. Posouzení doby pobytu s ohledem na to, zda tím cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, záleží vždy na okolnostech případu. Sám žalobce nezpochybnil samotné hodnocení délky svého pobytu a z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že délka pobytu žalobce byla pouze jeden z ukazatelů neplnění účelu pobytu, když stěžejní zjištění bylo to, že žalobce nevykonává fakticky účel pobytu, tedy podnikání. Soud proto tento žalobní bod neshledal důvodným.

V.2 Nedostatečně zjištěný skutkový stav věci

Žalobce dále namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Správní orgány vydávaly za skutečnost svá přesvědčení a domněnky, že žalobce neplnil účel pobytu a nebyl velkou část svého pobytu na území, aniž by pro tato tvrzení byly ve správním spise natolik dostatečné důkazy, aby umožňovaly dojít nad rozumnou míru pochybností k závěrům, které správní orgány učinily.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány při zkoumání podmínek žádosti mimo jiné vycházely z fotokopii cestovních dokladů, z protokolu o výsledku ze dne 17. 12. 2012, dále z pobytové kontroly ze dne 7. 9. 2012 a také z účetní závěrky společnosti FENIKS KV group s. r. o. Z kopií cestovního pasu č. N3625676 s platností od 1. 3. 2003 do 28. 2. 2013 a cestovního pasu č. N07951833 s platností od 12. 3. 2012 do 11. 3. 2022 vyplývá, že dle vstupních a výstupních přechodových razítek žalobce pobýval na území České republiky celkem 59 dnů. Z protokolu o výpovědi je patrné, že žalobce nijak nezpochybnil délku svého pobytu na území České republiky, když uvedl, že souhlasí s uvedeným důkazem, razítka a doba pobytu odpovídají. Žalobce společně se svým bratrem – V.M., nar. ..., jsou jednatelé společnosti FENIKS KV group s. r. o. Žalobce v rámci výsledku uvedl, že předmětem podnikání uvedené firmy dle výpisu z obchodního rejstříku je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a dále zprostředkování obchodu a služeb. Dále uvedl: „Firma žádnou nemovitost, byt a nebytový prostor nepronajímala a nepronajímá. Žádné zprostředkování obchodu a služeb firma nečinila. Firma vlastní jediný pozemek, na kterém chce stavět domek pro naši rodinu. Z prodeje firmy z Kazachstánu chceme peníze investovat do výstavby domku pro naši rodinu a dále plánujeme nakoupit v ČR dříve fungující multifunkční zábavní centrum a dále jej provozovat. Zatím ale nemám uzavřenou žádnou smlouvu o koupi tohoto objektu, mám o tento objekt zájem, ale čekám na prodej firmy v Kazachstánu.“ Uvedl rovněž, že hospodářské výsledky firmy FENIKS KV group s.r.o. jsou za roky 2010 a 2011 nulové.

Soud má za to, že správní orgány měly dostatek podkladů ke zjištění skutkového stavu věci dle § 3 správního řádu, když vycházely zejména z výsledku žalobce provedeného

v průběhu správního řízení. Žalobce nijak nezpochyboval dobu svého pobytu na území České republiky a v rámci výsledku sám uvedl, že společnost FENIKS KV group s.r.o. nevykonávala žádnou činnost a její hospodářské výsledky za roky 2010 a 2011 byly nulové, že tato společnost pouze vlastní pozemek, na kterém chce žalobce stavět rodinný dům pro svou rodinu. Je nutné poukázat na to, že při zjišťování skutečného stavu věci je v řízeních zahajovaných na žádost primárně akcentována zásada „*práva náleží jen bdělým*“ a rozsah přezkumu je přísně limitován koncentrační zásadou dle § 82 odst. 4 správního řádu. V rámci odvolacího řízení tedy žalobce nijak nedoplnil svá tvrzení uvedená v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, neuvedl nové skutečnosti nebo důkazy, ke kterým by žalovaná byla povinna v rámci odvolacího řízení přihlížet. Žalobce byl po celou dobu odvolacího řízení pasivní, tudíž žalovaná nemohla přihlížet k novým skutečnostem týkajícím se změny skutkového stavu, jelikož žalobce žádné nové okolnosti neuvedl. Soud proto uvádí, že správní orgán prvního stupně nashromáždil dostatek podkladů a skutečností, na kterých postavil své rozhodnutí, proto soud tuto námitku neshledal důvodnou.

V.3 Plnění účelu pobytu

Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně subsumovaly případ žalobce pod skutkovou podstatu jiné závažné překážky pobytu na území a dále uvedl, že správní orgány staví důvodnost svého rozhodnutí na skutečnosti, že žalobce se po větší část doby, po níž měl v posledních pěti letech povolen na území ČR pobyt, nacházel na území domovského státu. Žalobce uvedl, že nepochybně svůj účel pobytu plní, na území ČR provozuje fungující obchodní společnost, tedy o jinou závažnou překážku nejde.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že ze zjištění, že žalobce na území České republiky v rámci platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (od 17. 7. 2010 do 16. 7. 2012) pobýval 59 dnů, vyplývá formálnost povoleného dlouhodobého pobytu bez faktické konzumace a využívání dlouhodobého pobytu, což není cílem zákona o pobytu cizinců, a že smyslem každého pobytového oprávnění je skutečnost, že účel povoleného pobytu vyžaduje osobní přítomnost cizince na území České republiky. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že na základě zjištěných skutečností a důkazů žalobce neplnil ani účel pobytu - podnikání, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen. Vzhledem k uvedenému správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, proto dle § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nevyhověl.

Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu prvního stupně a mimo jiné uvedla, že ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, za kterým mu byl dlouhodobý pobyt na území České republiky povolen, a to po celou dobu povoleného pobytu. Na základě zjištěných skutečností bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky 59 dnů, a právo pobytu fakticky nekonzumoval. Dále žalovaná uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce fakticky nevykonával funkci jednatele ve společnosti FENIKS KV group s.r.o., působení žalobce v této společnosti bylo pouze formální.

Je nezbytné uvést, že z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by důvodnost svého rozhodnutí stavěly jen na skutečnosti, že se žalobce po větší část doby, po níž měl v posledních pěti letech povolen na území ČR pobyt, nacházel na území domovského státu. Z rozhodnutí správních orgánů je patrné, že sice uvádějí, že žalobce se nacházel na území České republiky pouze 59 dnů, což není smyslem a účelem dlouhodobého pobytu, ale stěžejní okolností bylo, že žalobce neplnil účel pobytu – tedy fakticky nevykonával funkci jednatele ve společnosti FENIKS KV group s.r.o., jinými slovy žalobce nevykonával podnikatelskou činnost – účast v právnické osobě. Rozhodnutí správních orgánů jsou postavena na obou těchto skutečnostech.

Soud k této námitce dále uvádí, že zákon o pobytu cizinců sice přesně nestanoví, kolik dnů musí cizinec v rozhodném období pobývat na území České republiky. Posouzení doby pobytu s ohledem na to, zda tím cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, záleží vždy na okolnostech případu. Je nutné zdůraznit, že doba pobytu žalobce na území České republiky, tedy 59 dnů, byla pouze jako jeden z ukazatelů jiné závažné překážky.

Spornou otázkou rovněž bylo, zda žalobce plnil či neplnil účel povolení k dlouhodobému pobytu. Do protokolu ze dne 17. 12. 2012 při svém účastnickém výslechu žalobce k otázce, zda vykonává podnikatelskou činnost či má zaměstnání i v Kazachstánu a kolik firma zaměstnává lidí, žalobce uvedl: „*Mám v Kazachstánu velkou agrární firmu KORNLEBEN, sedlácké hospodářství. Tato firma se zabývá od zasetí obilí až po konečný produkt, Máme tam mlýn, pekárnu, prodejny a dále dílnu na výrobu těstovin. Záleží na sezoně, může to být tak 60 až 80 lidí. Tuto firmu vlastním. Chci tuto firmu prodávat.*“ Na dotaz za jakým účelem a s jakou platností má povolen poslední pobyt, žalobce uvedl: „*Od 17. 7. 2010 do 16. 7. 2012, podnikání – účast v právnické osobě.*“ K dotazu, zda na území ČR pobývá nepřetržitě, kolikrát a na jak dlouho vycestoval mimo území ČR a jak často v ČR pobývá jeho manželka, děti a bratři, žalobce uvedl: „*Byl jsem tu maximálně do půl roka za ty dva roky. Manželka a děti tu pobývají kratší dobu než já. Když je škola, je žena s dětmi v Kazachstánu, ale když jsou tam prázdniny, přijíždějí do ČR.*“ Správní orgán předložil žalobci kopie jeho cestovních dokladů, ze kterých vyplývá, že za období od 17. 7. 2010 do 16. 7. 2012 pobýval na území ČR 59 dnů. Žalobce uvedl: „*Souhlasím s uvedeným důkazem, razítka a doba pobytu odpovídají.*“ K dotazu, jaký je název a sídlo společnosti, od jakého data je jejím jednatelem a kdo jsou další jednatele, žalobce uvedl: „*FENIKS KV group s. r. o., Waldertova 669, Karlovy Vary. Jednatel jsem od 27. 2. 2009. Dalším jednatelem je můj bratr V.M., nar....*“ K dotazu jaký je předmět podnikání této společnosti dle výpisu z obchodního rejstříku, zda firma vlastní nemovitosti, byty a nebytové prostory a jakou činnost konkrétně vykonává, žalobce uvedl: „*Pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a zprostředkování obchodu a služeb. Firma žádnou nemovitost, byt a nebytový prostor nepronajímala a nepronajímá. Žádné zprostředkování obchodu a služeb firma nečinila. Firma vlastní jediný pozemek, na kterém chceme stavět domek pro naši rodinu. Z prodeje firmy v Kazachstánu chceme peníze investovat do výstavby domku pro naši rodinu a dále plánujeme nakoupit v ČR dříve fungující multifunkční zábavní centrum a dále jej provozovat. Zatím ale nemám uzavřenou žádnou smlouvu o koupi tohoto objektu, mám*

o tento objekt zájem, ale čekám na prodej firmy v Kazachstánu.“ K dotazu, zda firma vyžaduje jeho přítomnost jako jednatele firmy, žalobce uvedl: „V předchozím pobytu moje přítomnost nebyla nutná, v současnosti moje přítomnost bude nutná. Projekt na výstavbu domku je hotový, jen čekám na peníze z Kazachstánu, abychom mohli začít s výstavbou.“ Na dotaz jaké jsou hospodářské výsledky firmy FENIKS KV group s.r.o. za roky 2010 a 2011, žalobce uvedl, že nulové.

Soud dále poukazuje, že k pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 – 69 přisvědčil jmenovaný soud závěru, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) [pozn. soudu v současném znění písm. j)] zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že *„plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“* V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011 čj. 7 As 82/2011 – 81, v němž dovodil, že: *„Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“* Nejvyšší správní soud vyslovil tento závěr v souvislosti s výkladem § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který upravuje zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec *„neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“*. Uvedený závěr je tak bezpochyby aplikovatelný i v nyní projednávaném případě o plnění účelu pobytu žalobcem.

Soud souhlasí s názorem žalované, že žalobce má nepochybně právo se rozhodnout, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude na území České republiky podnikat. Toto jeho právo nebylo ze strany správního orgánu ničím zpochybněno. Nicméně pokud žalobce hodlal na území ČR podnikat s tím, že charakter jeho podnikatelské činnosti nevyžaduje jeho soustavnou fyzickou přítomnost v ČR, nelze právní názor správního orgánu prvního stupně, že není v daném případě třeba udělovat žalobci za účelem řízení společnosti dlouhodobý pobyt, považovat za nezákonný či nesprávný. Soud se shoduje i s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2015, čj. 11A 76/2014-38, na který odkázala žalovaná a v němž se uvádí, že: *„Žalobce jako cizího státního příslušníka však tíží povinnost pobývat na území České republiky výlučně na základě povolení a stejně tak i zákonem stanovená povinnost plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Hodlal-li žalobce podnikat na území České republiky s tím, že charakter jeho podnikání v podobě řízení společnosti nevyžaduje jeho soustavnou fyzickou přítomnost v České republice, nelze právní závěr, ke kterému dospěly správní úřady a který byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřen ve stručnosti tak, že není třeba udělovat účastníku řízení za účelem řízení společnosti*

dlouhodobý pobyt, považovat za nezákonný či nesprávný. Otázka výkladu pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ je v konkrétní posuzované věci předmětem správního uvážení správního úřadu, které se musí promítnout v odůvodnění vydaného správního rozhodnutí.“

Soud má za to, že na základě zjištěných skutečností nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce neplnil účel povolení k dlouhodobému pobytu. V řízení bylo prokázáno, že žalobce po dobu povolení k dlouhodobému pobytu pobýval na území České republiky 59 dnů a byl jako jednatel společnosti FENIKS KV group s.r.o. zapsán v obchodním rejstříku. Tyto skutečnosti však neprokazují, že plnil podmínky povolení k dlouhodobému pobytu, tj. že by v rámci a prostřednictvím společnosti FENIKS KV group s.r.o. na území České republiky vyvíjel jakoukoli činnost. Sám žalobce v rámci výpovědi uvedl, že firma žádnou činnost nevykonávala, pouze vlastní pozemek, na kterém chce stavět rodinný dům pro rodinu žalobce. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce využíval povolení k dlouhodobému pobytu pouze formálně, proto soud tuto námitku neshledal důvodnou.

V.4 Porušení zákona o ochraně osobních údajů

Žalobce namítal, že správní orgán porušil § 51 odst. 1 správního řádu, a že kopie žalobcova pasu, ze kterého správní orgán dovozoval nepřítomnost žalobce na území, byla pořízena v přímém rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů. Žalobce uvedl, že nedal souhlas s pořízením kopie cestovního dokladu a správní orgán tak neměl právo kopii tohoto dokladu pořídit, stejně jako nemá právo ji nyní přechovávat, což je zjevné ze správního spisu, kde zcela absentuje souhlas s pořízením kopie.

Soud k této námitce uvádí, že cestovní doklad žadatele ve správním řízení slouží jednak k identifikaci žadatele, jednak k prokázání žadatelem v žádosti uvedených skutečností. Je proto nezbytné, aby měl správní orgán prvního stupně přístup k údajům v něm uvedeným po celou dobu řízení o žádosti a následně, aby byl cestovní doklad důkazem v řízení odvolacím, případně soudním. Proto je zcela logické, že v takovém případě není důvod cestovní doklad žalobci zadržovat, ale je nutno si do správního spisu založit jeho kopii, a to kopii cestovního dokladu, který je ve smyslu § 108 odst. 1 a § 109 odst. 3 zákona o pobytu cizinců veřejnou listinou a dle § 53 správního řádu prokazuje skutečnosti v něm uvedené, není-li prokázán opak.

Žalobce v této souvislosti namítal porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů s tím, že podle tohoto ustanovení může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů a žalobce souhlas k pořízení kopie svého cestovního dokladu a jeho uložení do správního spisu nedal. Žalobce však opomíjí větu druhou písmeno a) tohoto ustanovení, kde je uvedeno, že bez tohoto souhlasu může správce osobní údaje zpracovávat, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce. Právní povinností správních orgánů, je rozhodovat v souladu se zákonem o pobytu cizinců, který pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stanoví pro žadatele povinnost předložit cestovní doklad. Cestovním dokladem žadatel

prokazuje splnění podmínek pro vydání dlouhodobého pobytu stanovených v § 46 odst. 1 a § 31 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Není proto správné tvrzení žalobce, že správní orgány porušily zákaz pořizovat a uchovávat kopii cestovního dokladu bez souhlasu daného subjektu, kterému byl cestovní doklad vydán a neměly právo kopii jakkoliv zpracovávat, proto byl důkaz tímto dokladem očividně nepřipustný. Nutno je proto uzavřít, že v daném správním řízení jsou správní orgány oprávněny bez souhlasu žalobce pořídit do správního spisu kopii žalobcova cestovního dokladu, neboť ten je důkazem, resp. zásadním podkladem, pro rozhodnutí o dané žádosti. Ze správního spisu není zřejmé, že by správní orgány kopii žalobcova cestovního dokladu jakkoli jinak, než pro účely rozhodnutí o žádosti žalobce, zpracovávaly a žalobce nic konkrétního v tom smyslu netvrdí. Námitka směřující vůči kopii cestovního dokladu je proto nedůvodná. Žalovaný neporušil ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu tím, že k provedení důkazu užil kopii žalobcova cestovního dokladu. Kopie žalobcova cestovního dokladu, kterou si správní orgán prvního stupně sám pořídil, není důkazem získaným v rozporu s právními předpisy. Není proto správné tvrzení žalobce, že v rámci řízení nebyla ani zdaleka prokázána skutečnost, že by žalobce nesplnil podmínky pro vydání povolení k pobytu.

Žalobce namítal, že kopii jeho cestovního dokladu není možné v řízení použít jako důkazní prostředek, neboť byla opatřena v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů. Soud uvádí, že správní orgán byl oprávněn použít kopii cestovního pasu žalobce jako důkazní prostředek bez ohledu na to, zda od žalobce získal výslovný souhlas s pořízením této kopie. Je zřejmé, že správní orgán nemůže vykonávat úkoly v rámci své působnosti, aniž by získal osobní údaje účastníků řízení. Správní orgán prvního stupně neporušil zákon o ochraně osobních údajů, neboť se na jeho činnost v tomto případě vztahuje výjimka dle § 3 odst. 6 písm. a) tohoto zákona, podle které ustanovení § 5 odst. 1 a § 11 a 12 se nepoužijí pro zpracování osobních údajů nezbytných pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění bezpečnosti České republiky. Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, když od žalobce nepožadoval výslovný souhlas s pořízením kopie jeho cestovního pasu. Soud proto tuto námitku považuje za nedůvodnou.

V.5 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobce dále namítal, že správní orgán nijak nedbal na přiměřenost rozhodnutí ve věci, neposuzoval otázku zásahu do soukromého a rodinného života, což mělo rovněž za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci.

Ze správního spisu vyplývá, že se správní orgány zabývaly otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména s ohledem na rodinu žalobce, plnění účelu dlouhodobého pobytu a délkou pobytu žalobce na území České republiky.

Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí odkázal na výsledky, kde žalobce na dotaz, zda má na území ČR rodinné příslušníky s povoleným pobytem a v jakém státě navštěvují děti žalobce školské zařízení, uvedl: „*Manželka M.S., nar. ... a dále dcera M.O., nar. ... a syn M.N., nar. ... Všichni tři se slučují na mne. Dále tu mám dva bratry, ale ti s námi nebydlí.*

Jeden bratr je ženatý, jedná se o M.Y. Oba bratři bydlí na adrese ... Dále tu mám otce, M.N., nar. ..., ten bydlí na stejné adrese jako já. Nejmladší dcera chodí do školky v Kazachstánu a syn navštěvuje základní školu v Kazachstánu.“ Na dotaz jako často v ČR pobývá manželka, děti a bratři, žalobce odpověděl: „Manželka a děti tu pobývají kratší dobu než já. Když je škola, je žena s dětmi v Kazachstánu, ale když jsou tam prázdniny, přijíždějí do ČR.“

Z části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života mimo jiné vyplývá, že manželka žalobce a jejich děti pobývají převážně v Kazachstánu, kde dcera chodí do mateřské školy a syn tam navštěvuje základní školu. Do České republiky přijíždějí pouze v době prázdnin. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že dle Cizineckého informačního systému a výsledku žalobce pobývá na území České republiky otec žalobce a bratři žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce na území České republiky v době od 17. 7. 2010 do 16. 7. 2012 pobýval 59 dnů, není dle názoru správního orgánu prvního stupně zásah do rodinného a soukromého života nepřiměřený, jelikož převážnou část tohoto pobytu žalobce na území České republiky nepobýval. Z výpovědi žalobce je dále zřejmé, že žalobce nemá zpretrhány vazby na domovský stát, a že vztah k domovskému státu nebyl narušen, když v Kazachstánu žije jeho manželka s dětmi a žalobce je v domovském státu vytížen i pracovně, jako vlastník agrární firmy. Žalovaná se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnila a mimo jiné konstatovala, že žalobce v rámci výsledku a v odvolání uvedl, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti je velmi přísné a velice tvrdě postihne jeho rodinu. Žalobce poukázal na to, že jsou křesťanská rodina a Kazachstán je muslimský stát, z toho důvodu cítí nátlak a chce žít v klidu v České republice. Žalovaná k tomu uvedla, že žalobce nikterak neprokázal namítaný nátlak na svou rodinu v Kazachstánu z důvodu křesťanské víry, navíc v době povoleného pobytu trávil většinu času na území domovského státu i se svou ženou a dětmi.

Soud k tomuto uvádí, že správní orgány přihlížely ke všem skutečnostem, které byly z hlediska posouzení předmětné otázky podstatné, a které žalobce sám uvedl při své účastnické výpovědi do protokolu dne 17. 12. 2012. Pokud měl žalobce za to, že mělo být přihlédnuto k dalším skutečnostem, měl tyto skutečnosti tvrdit v průběhu správního řízení. Správní orgány nejsou povinny ani oprávněny zjišťovat z úřední povinnosti podstatné skutečnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti jejich rozhodnutí namísto žalobce. Žalobce netvrdil žádné důvody, ve kterých by bylo možné spatřovat, že by neprodloužením jeho pobytu na území ČR mělo dojít k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Proto soud uvádí, že žalovaná vyhodnotila přiměřenost dopadu rozhodnutí správně a soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

V.6 Ostatní námitky

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky ke způsobu vedení řízení, kdy žalobce namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Žalobce také namítal porušení § 2 odst. 4, § 2 odst. 3 správního řádu.

Soud uvádí, že tato obecná argumentace uvedená v žalobě nedostačuje pro to, aby soud mohl shledat jakékoli porušení těchto zásad. Skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 2 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení namítaných ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců.

VI. Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

VII. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 25. dubna 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová